

Capitolul 1

Aș fi putut deveni ucigaș în masă după ce am spart modulul administrator, dar apoi mi-am dat seama că puteam accesa diferitele fluxuri ale canalelor de divertisment transmise de sateliții companiei. Trecuseră de atunci cam 35.000 de ore fără prea multe omoruri. Fuseseră devotate, probabil, puțin sub 35.000 de ore de filme, seriale, cărți, piese de teatru și muzică. Eram un veritabil ratat ca mașină ucigașă lipsită de sentimente.

Încă îmi făceam treaba, în baza unui nou contract, și speram că dr. Volescu și dr. Bharadwaj își vor finaliza cât mai repede explorarea, ca să putem reveni în habitat și să mă pot uita la episodul 397 din *Ascensiunea și căderea lunii-sanctuar*.

Recunosc, eram distrat. Fusesse un contract plictisitor până acum și mă gândeam să reduc prioritatea canalului de avertizare a statutului și să încerc să accesez muzică de pe canalul de divertisment fără ca HubSystem-ul să înregistreze activitatea suplimentară. Era mai complicat să fac asta pe teren decât în habitat.

Zona de evaluare era o întindere stearpă pe coasta unei insule, cu coline joase și plate care se înălțau și coborau și cu o iarbă deasă, verde-închis, care-mi ajungea la glezne. Nu era cine știe ce floră sau faună, exceptând câteva chestii de diverse dimensiuni, asemănătoare cu păsările, și alte lucruri pufoase și plutitoare, care erau, din câte știam noi, inofensi-

ve. Coasta era presărată cu cratere mari, goale. Bharadwaj și Volescu prelevau mostre dintr-unul. Planeta avea un inel care, din poziția noastră actuală, domina orizontul când priveai către mare. Mă uitam spre cer și sondam mintal transmisiunea, când a explodat fundul craterului.

Nu m-am obosit să lansez un apel de urgență verbal. Am transmis vizual de la camera mea de teren către a dr. Mensah și am sărit în crater. În timp ce mă împleticeam în josul pantei nisipoase, o auzeam deja pe Mensah prin canalul de comunicare de urgență, strigând cuiva să lanseze hopperul. Se aflau la vreo zece kilometri distanță, lucrând într-o altă parte a insulei, așa că nu puteau ajunge aici la timp pentru a-și oferi ajutorul.

Ordine contradictorii mi-au umplut canalul, însă nu le-am dat atenție. Chiar dacă nu mi-aș fi accesat nepermis modulul administrator, canalul de urgență avea prioritate, dar totul era haotic, cu HubSystemul automat care cerea date și încerca să-mi trimită indicații de care încă nu aveam nevoie și cu Mensah care-mi trimitea informații telemetrice din hopper. Nici ele nu-mi foloseau la nimic, însă erau mult mai ușor de ignorat decât HubSystemul care solicita răspunsuri și încerca totodată să le furnizeze. În mijlocul haosului, am atins fundul craterului. În ambele brațe am integrate arme energetice mici, dar am ales lansatorul mare de proiectile prins de spate. Inamicul care tocmai fășnise din pământ avea un bot foarte larg, așadar, am considerat că aveam nevoie de o armă foarte mare.

Am scos-o pe Bharadwaj din botul acela și m-am vârat eu acolo, descărcându-mi arma în gâttelejul lui și apoi în sus, unde speram să i se afle creierul. Nu sunt sigur dacă acțiunile s-au întâmplat în această ordine; va trebui să-mi urmăresc propriul canal vizual. Tot ce știam era că i-o smulsesem pe Bharadwaj și că atacatorul dispăruse înapoi în tunel.

Era inconștientă și sângera prin costum, din niște răni imense la piciorul stâng și în partea stângă a corpului. Mi-am pus arma la loc, ca s-o pot ridica în brațe. Îmi pierdusem armura brațului stâng și mare parte din carnea de sub ea, dar părțile neorganice încă îmi funcționau. Am primit o nouă rafală de ordine din partea modulului administrator și le-am dat o prioritate mai mică, fără să mă obolesc să le decodific. Bharadwaj, care nu avea părți neorganice și nu era atât de ușor reparabilă ca mine, constituia acum prioritatea și mă interesa mai ales ce încerca să-mi spună MedSystemul pe canalul de urgență. Dar, mai întâi, trebuia să o scot din crater.

În tot acest timp, Volescu era ghemuit pe sfărâăturile de stâncă și o luase razna. Starea lui nu-mi era chiar indiferentă, totuși. Însă eram mult mai puțin vulnerabil decât el în această situație și nu mă simțeam nici eu excelent.

— Doctore Volescu, trebuie să veniți cu mine, am spus.

Nu a răspuns. MedSystemul recomanda administrarea unui tranchilizant și *bla-bla-bla*, dar eu strângeam costumul dr. Bharadwaj cu un braț, ca să previn sângerarea, și îi susțineam capul cu celălalt, și nu aveam decât două mâini. I-am comandat căștii să se retragă, ca să-mi vadă chipul uman. Dacă inamicul revenea și mă mușca iar, avea să fie o greșeală gravă, fiindcă îmi trebuiau părțile organice ale capului. Am adoptat o voce fermă și blândă și am zis:

— Doctore Volescu, totul va fi bine, da? Însă trebuie să vă ridicați și să veniți să mă ajutați s-o scot de aici.

A funcționat. S-a ridicat în picioare și s-a împleticit spre mine, încă tremurând. Mi-am întors către el partea arătoasă și am continuat:

— Apucați-mă de braț, da? Și strângeți.

A reușit să-și treacă brațul în jurul cotului meu îndoit și am început să urc craterul, târându-l după mine, în timp ce o țineam la piept pe Bharadwaj. Respira greu, spasm-

dic, iar costumul ei nu-mi oferea nicio informație. Al meu era sfâșiat în zona pieptului, așa că mi-am ridicat nivelul căldurii corporale, sperând să fie de ajutor. Canalele de comunicare tăceau, fiindcă Mensah reușise să se folosească de prioritatea de conducere ca să amuțească totul, mai puțin MedSystemul și hopperul, iar tot ce auzeam pe canalul acestuia din urmă erau vocile celorlalți, șușotind disperați.

Pe panta craterului terenul era un amestec de nisip moale, oribil, și grohotiș, însă picioarele mele erau neatînse, așa că am ajuns în vârf cu ambii oameni încă în viață. Volescu a fost cât pe ce să se prăbușească, iar eu l-am tras la câțiva metri de margine, în cazul în care orice s-ar fi aflat sub noi putea ajunge mai departe decât părea s-o fi făcut mai devreme.

Nu voiam să o pun jos pe Bharadwaj fiindcă ceva din abdomenul meu fusese puternic afectat și nu eram sigur că o puteam ridica din nou. Am revăzut imaginile recente ale camerei de teren și am văzut că fusesem străpuns de un dinte, poate de un cil. Oare voisem să spun „cil” sau altceva? AsaSinții nu primesc module de instruire calitative cu privire la orice altceva decât crima, și chiar și acelea sunt versiuni ieftine. Căutam în centrul lingvistic al HubSystemului când hopperul mititel a aterizat în apropiere. Mi-am lăsat casca să se închidă și să se opacizeze cât timp a executat operațiunea.

Aveam două hoppers standard: unul mare, pentru urgență, și micuțul acesta, pentru deplasarea în zonele de evaluare. Avea trei compartimente: unul mare, în centru, pentru echipajul uman, și două mai mici, de o parte și de alta, pentru încărcătură, provizii și pentru mine. Mensah pilota. Am început să merg mai lent decât în mod normal, fiindcă nu voiam să-i dau drumul lui Volescu. În timp ce rampa cobora, Pin-Lee și Arada au sărit afară și eu comutat pe comunicarea vocală pentru a spune:

— Doctore Mensah, nu pot să-i dau drumul costumului.

I-a luat o vreme să înțeleagă la ce mă refeream, de fapt. A spus în grabă:

— E în regulă. Adu-o sus, în cabina echipajului.

AsaSinților nu li se permite să călătorească alături de oameni și aveam nevoie de permisiune verbală ca să intru. Cu modulul administrator spart, nu mă putea opri nimic, însă era important să nu afle nimeni, mai ales oamenii cu care semnasem contractul, că eram agent liber. Era important fiindcă-mi permitea să-mi păstrez componentele organice intacte și să evit demontarea celorlalte piesă cu piesă.

Am dus-o pe Bharadwaj în cabină, urcând pe rampă. Overse și Ratthi desfăceau în grabă scaunele, ca să facă loc. Aveau căștile scoase și glugile costumelor date jos, așa că am putut să le văd expresiile îngrozite când și-au dat seama ce mai rămăsese din partea superioară a trupului meu, prin costumul sfâșiat. Eram bucuros că-mi sigilasem casca.

De aceea îmi place să călătoresc în compartimentul de marfă. Oamenii și oamenii augmentați aflați prea aproape de AsaSinți ajung în situații prea stânjenitoare. Cel puțin, AsaSintului ăștia i se pare stânjenitor. M-am așezat pe punte, cu Bharadwaj în poală, în timp ce Pin-Lee și Arada îl trăgeau pe Volescu înăuntru.

Lăsasem în urmă două pachete cu echipament de teren și câteva instrumente. Încă se aflau pe iarba unde Bharadwaj și Volescu lucraseră înainte să coboare în crater după mostre. În mod normal, i-aș fi ajutat să le ducă, însă MedSystemul, care o monitoriza pe Bharadwaj prin ce mai rămăsese din costumul ei, exprimase limpede că ar fi fost o idee proastă să-i dau drumul. Dar n-a pomenit nimeni de echipament. E de la sine înțeles să abandonezi obiecte ușor de înlocuit în situații de urgență, însă eu avusesem contracte în care clienții mi-ar fi spus să recuperez mai degrabă materialele decât persoana rănită.

În contractul ăsta, dr. Ratthi a sărit și a spus:

— Mă duc să iau cutiile!

Am strigat „Nu!”, ceea ce n-ar fi trebuit să fac. Sunt obligat să le vorbesc mereu respectuos clienților, chiar și în cazul în care sunt pe punctul de a se sinucide accidental. HubSystemul se putea autentifica și mă putea pedepsi prin modulul administrator. Dacă nu era spart.

Din fericire, și ceilalți au strigat „Nu!” în același timp, iar Pin-Lee a mai adăugat:

— Ce mama dracului, Ratthi!

Dr. Ratthi a răspuns:

— Ah, nu e vreme, desigur, îmi pare rău! și a activat secvența de închidere rapidă pentru trapă.

Prin urmare, nu am pierdut rampa când inamicul a apărut sub ea, cu botul lui mare plin de dinți, cili sau ce-or fi fost, mușcând direct din pământ. S-a văzut perfect pe camerele hopperului, imagini trimise prompt către canalele tuturor. Oamenii au început să urle.

Mensah ne-a ridicat în aer repede și cu forță, astfel încât aproape că am căzut în față și toți care nu se aflau deja pe podea au aterizat acolo.

În liniștea care a urmat, în timp ce icneau ușurați, Pin-Lee a spus:

— Ratthi, dacă mori...

— Te superi foarte tare pe mine, știu.

Ratthi s-a lăsat să alunece încă puțin lângă perete și abia a fost în stare să-i facă semn cu mâna.

— Este un ordin, Ratthi. Nu te lăsa ucis, a spus Mensah de pe scaunul pilotului.

Părea calmă, însă am prioritate de securitate, așa că-i vedeam prin MedSystem bătăile nebunești ale inimii.

Arada a scos trusa medicală de urgență ca să oprească sângerarea și să încerce s-o stabilizeze pe Bharadwaj. Am încercat să mă port cât mai mult posibil ca o unealtă,

comprimând rănilor când mi-au spus s-o fac, folosindu-mi temperatura în scădere a corpului ca s-o mențin pe a ei și ținând capul în jos, ca să nu-i văd cum se holbează la mine.

*

PERFORMANȚĂ 60% ȘI ÎN SCĂDERE

Habitatele noastre sunt model standard, șapte domuri interconectate, așezate pe o câmpie relativ plată, deasupra unei văi de râu înguste, cu sistemul nostru generator de energie și pentru cel pentru reciclare conectate în lateral. Aveam un sistem de mediu, însă fără sasuri, fiindcă atmosfera planetei era respirabilă – nu și deosebit de bună pentru oameni, pe termen lung. Nu știu de ce, fiindcă nu este unul dintre lucrurile pe care contractul mă obligă să le cunosc.

Am ales locul acesta fiindcă se află chiar în centrul zonei de evaluare și chiar dacă există copaci împrăștiați pe câmpie, toți sunt înalți de circa cincisprezece metri, foarte subțiri, cu un singur strat de coroană, așa că e dificil pentru orice s-ar apropia să-i folosească drept camuflaj. Firește, asta nu lua în considerare nimic ce s-ar fi apropiat prin subteran.

Habitatul este prevăzut cu uși de siguranță, însă HubSystemul mi-a comunicat că cea principală era deja deschisă când a aterizat hopperul. Dr. Gurathin pregătise o targă și o ghidase spre noi. Overse și Arada reușiseră să o stabilizeze pe Bharadwaj, așa că am putut s-o las jos și să-i urmez pe ceilalți spre habitat.

Oamenii s-au îndreptat spre infirmerie, iar eu m-am oprit să trimit comenzi micului hopper, care s-a închis și s-a etanșat. Abia apoi am încuiat ușile exterioare. Prin canalul de securitate, le-am comunicat dronelor să ne extindă perimetrul, ca să fiu avertizat dacă se apropia de noi ceva mare. Am setat câteva monitoare pe senzorii seismici, care